

fig, at Gierne af Kirkerne ved Kirketienden have en overordentlig stor Indtægt i Forhold til de Udgifter, der paahvile dem. Det kan ikke undgaae at vaae Befolkningens Betragtning og ofte Uvillie, naar de see, hvilken Indtægtskilde denne Øvelse fra deres Side er bleven til, hvortilmod hvad den oprindeligt var bestemt til at være, og, naar denne Betragtning er bleven klar hos Folk, kan man ikke fortænke dem i, at de undersøge, hvorvidt det virkelig med Ret fordres af dem, at de, foruden disse betydelige Offre af Kirketiende, ogsaa skulle yde Arbejde til Kirkens Vedligeholdelse saavel af Kjørseler som Haandlaengerarbejde. Dette Forhold har ledet endeel fynske Bønder, og jeg kan ogsaa sige nogle her i Sjælland, til at anstille en saadan Undersøgelse med Hensyn til den Kjørepligt, der fordres af dem til Kirkens Vedligeholdelse, og jeg skal meddele det Resultat, hvortil de ere komne. I danske Lovs 2—12—68 siges det: „at Kirkens Bønder skal, forsaavidt de pligtige ere, gjøre Reiser for Kirken“; men, saa hedder det i selsamme Artikel: „eller, om nogen stor Reparation behøves paa Kirken, da skal de menige Bønder i Sognet, hvem de end ellers tilhører, være pligtige til at hjøre eet Læs eller to o. s. v.“ Der gjøres altsaa bestemt Forskiel mellem „Kirkens Bønder“ og de „menige Bønder“, hvem de ellers kunde tilhøre, og der siges, at Kirkens Bønder skulde være pligtige til at gjøre Reiser i Almindelighed til Kirkens Vedligeholdelse, men at de menige Bønder kun skulde, naar der er Tale om store Reparationer, gjøre een Reise eller to. Som bekendt, fordrer man nu paa de fleste, ja maa skee paa alle Steder, lige Kjørepligt af alle Bønder. Nu kan man spørge, om denne Forskiel imellem Kirkens Bønder og de menige Bønder ikke var havet ved senere Bestemmelser; men det har man ikke kunnet opdage. Man har en Placat af 18de April 1828, hvis § 1 ogsaa handler om de Kjørepligtige, hvad Kirkearbeidet angaaer. Den siger kun, at det er den Kjørepligt, som ifølge Lov og Anordning retlig af Sognemændene kunde fordres, dette refererer sig altsaa til hvad der tidligere ved Loven er bestemt og forandrer ikke Noget dert. Placaten bestemmer kun nærmere, hvor-

ledes det skal gaae til med denne Kjørsel, som ifølge Lov og Anordninger retlig paahviler Sognemændene. Der er dernæst en Forordning af 26de Juni 1844, som ogsaa omhandler de samme Forhold, og i den 48de Paragraph findes der en Henviisning til de tidligere Bestemmelser, ligesom i Placaten af 18de April 1828, idet den refererer sig til, hvad der hidtil har været reguleret. Disse Henviisninger til, hvad der tidligere er bestemt i Lov og Anordninger og til hvad der tidligere har været reguleret, vise, at det ikke er disse Bestemmelser, Mening at forandre Noget i de tidligere Forpligtelser med Hensyn til Kjørslerne, og derfor gaaer man ud fra, at denne Adskillelse imellem „Kirkens Bønder“ og de „menige Bønder“ maa, ifølge Loven, gjøres, og at det kun er Kirkens Bønder, som skulle tage Deel i den almindelige Vedligeholdelse af Kirkerne, og at der kun kan paahvile de „menige Bønder, hvem de ellers tilhøre“, nogen Forpligtelse i saaa Henseende ved store Reparationer. Dette er ogsaa givet Medhold af Cancelliet i en Skrivelse af 7de Juli 1842 til Amtmanden over Odense Amt, hvor det hedder, at de menige Bønder ikke ere pligtige til at præstere Kjørsler til Kirkerne almindelige Vedligeholdelse. Man sees altsaa, at Cancelliet i 1842 har været af samme Mening, som de syenske Bønder endnu den Dag idag ere, nemlig: at de menige Bønder ikke kunne komme til at hjøre Mere end 1 eller 2 Læs, og det kun, hvor der er Tale om store Reparationer. Nu fordrer man alligevel, som jeg nylig bemærkede, at de skulle udføre Kjørsel ved alle Reparationer og i lige Grad, og det er det, der har bevirket, at man i Syen har søgt at skaffe Klarhed i dette Forhold. Man har henvendt sig til Amtmanden, og man har henvendt sig til Ministeriet, men har faaet et afvisende Svar. Jeg har her liggende for mig en Gjenpart af en Resolution fra Indenrigsministeren af 9de Februar 1852, hvori det hedder, at Ministeriet ikke finder sig foranlediget til at afgive Resolution i denne Sag. Det er det, der har bevæget mig til at bringe Sagen offentligt frem, fordi de syenske Bønder lægge Vægt paa, og med Rette, at man under de gunstige Forhold, som Kirkeierne nu ere under, ikke har nogen Opfordring til An-